

18. Lecke: Jézus csodái

Hányszor hallottad, hogy amikor Jézus itt járt köztünk és tanított számos csodát is művelt. De mi is a csoda? A csoda Isten szeretetének a jele. Jézus azért tett csodákat, hogy ezzel is igazolja tanítását, és hogy Őt küldte a Mennyei Atya, hogy tanítson és megváltson minket.

Jézus tehát nem elkápráztatni akarta az embereket, hanem segíteni rajtuk. Éppen ezért adott gyógyító hatalmat az apostoloknak is még azután is, hogy Ő visszatért a Mennyei Országába.

Jézus nem csak betegeket gyógyított (vakot, bénát, leprást), hanem kiűzte az ördögöt a megszállottakból, parancsolt a viharok, járt a vízen és feltámasztotta a halottakat. Vagyis bebizonyította, hogy Ő valóban az Isten fia és uralkodik a természet erői felett. Jézus tehát saját erejéből tett csodát, míg az apostolok Isten nevében tevékenykedtek. Hányszor imádkozunk csodáért, de ez nem olyan dolog, mint a kenyér, amit leveszünk a boltba a polcról és megkapjuk. Isten mindig jobban tudja nálunk, hogy mire van szükségünk, néha nem nagy csodákkal segít, hanem szinte észrevétlenül aprócska csodák sorozatával, pl.: egy igazán jó barát figyelmeztető szaván keresztül.

De csoda már maga a teremtés is, hiszen Isten egyetlen szavával alkotta meg a földet. Csak nézz ki reggelente az ablakon és gondolkodj el ezen. Tartsd nyitva a szemed, hogy meglásd ezeket a kis csodákat, hogy felismerd belőle Isten szeretetét.

A kánai menyegző

Harmadnap menyegzőt tartottak a galileai Kánában, amelyen Jézus anyja is ott volt. Jézust is meghívták a menyegzőre, tanítványaival együtt. Amikor fogytán volt a bor, Jézus anyja megjegyezte: „Nincs több boruk.”

Jézus azt felelte: „Asszony, a te gondod az én gondom. De még nem jött el az én óráim.”

Erre anyja szólt a szolgálóknak: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!”

Volt ott hat kőkorsó, a zsidóknál szokásos tisztálkodás céljára, mindegyik két-három mérős. Jézus szólt nekik: „Töltsétek meg a korsókat vízzel!” Meg is töltötték azokat színültig. Ekkor azt mondta nekik: „Most merítsetek belőle, és vigyétek oda a násznagynak.” Odavitték. Amikor a násznagy megízlelte a borrá vált vizet, nem tudta honnan való - a szolgáló azonban, akik a vizet merítették, tudták -, hívatta a násznagy a vőlegényt, s szemére vetette: „Először mindenki a jó bort adja, s csak amikor már megittasodtak, akkor az alábbvalót. Te meg mostanáig tartogattad a jó bort.” Ezzel kezdte meg Jézus csodajeleit a galileai Kánában. (Jn 2,1-11)

